

Strijd tegen liefde

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Samenvatting:

Ze werd gestuurd om vampiers te vernietigen.

Gevoelens waren nooit onderdeel van haar missie.

Angelina is een engel — een van de gevaarlijkste jagers die de hemel ooit naar aarde stuurde. In één jaar tijd heeft ze tientallen vampiers uitgeschakeld zonder twijfel, zonder genade.

Tot ze Devon ontmoet.

Een vampier die geen mensen doodt.

Een jongen die alles tegenspreekt wat zij over monsters heeft geleerd.

Terwijl de spanning tussen hen groeit, ontdekt Angelina dat goed en kwaad minder zwart-wit zijn dan ze altijd geloofde. Maar hun verboden band blijft niet onopgemerkt.

Niet door de vampiers.

En zeker niet door de engelen.

Wanneer een duistere oorlog dichterbij komt, moeten Angelina en Devon kiezen tussen loyaliteit... of liefde.

Want sommige verboden gevoelens kunnen de wereld laten vallen.

Hoofdstuk 1 – De confrontatie

De vampier viel aan zonder waarschuwing.

Angelina dook opzij, voelde de wind van zijn klauwen langs haar gezicht scheuren en draaide zich razendsnel om. Zijn ogen gloeiden donker in het maanlicht. Hij ontblootte zijn tanden, klaar om opnieuw toe te slaan.

Maar zij was sneller.

Met één vloeiende beweging greep ze haar wapen en raakte hem precies waar ze moest raken. De vampier verstijfde. Een kort moment keek hij haar ongelovig aan, alsof hij niet kon begrijpen dat hij verslagen was. Daarna zakte hij in elkaar. Angelina haalde langzaam adem.

Weer één minder.

Toen pas merkte ze hen op.

Aan de rand van het plein stonden twee andere vampiers. Ze hadden het hele gevecht gezien. Ze hadden niet ingegrepen. Niet aangevallen. Niet geholpen. Ze stonden daar alleen maar, stil en gespannen, alsof ze elk moment konden toeslaan, maar besloten hadden dat het nog niet nodig was.

Angelina rechte haar rug en stapte naar hen toe.

Als ze wilden vechten, dan zou ze vechten.

Maar nog voor ze dichtbij genoeg was, stak één van de twee zijn arm op. Een duidelijk stopteken. Daarna ging hij beschermend voor de andere vampier staan. Angelina bleef abrupt staan.

Verbaasd keek ze hem aan.

Hij had lang blond haar dat los over zijn schouders viel. Zijn ogen waren helderblauw. Niet koud. Niet wreed. Vriendelijk zelfs. Dat klopte niet. Vampiers hadden geen vriendelijke ogen.

Niet de vampiers die zij kende.

“Waarom wil je niet vechten?” vroeg ze scherp. “En waarom spring je voor hem?”

De man bleef kalm. Zijn blik week niet van de hare.

“Omdat hij mijn broer is,” zei hij rustig. “En omdat ik niet wil dat je hem doodt.”

Angelina kneep haar ogen samen.

“Je weet dat ik dat kan.”

“Ja,” antwoordde hij. “Daarom sta ik hier.”

Ze begreep het niet. Vampiers waren egoïstisch. Gemeen. Gevaarlijk. Ze hielden niet van elkaar. Tenminste, dat was haar geleerd. Dat was alles wat ze ooit had gezien.

“Waarom zou ik hem niet doden?” vroeg ze.

Zijn antwoord kwam zonder aarzeling.

“Omdat mijn broer niet slecht is.”

Die woorden brachten haar uit balans.

Niet slecht.

Een vampier.

Angelina wist niet wat ze moest zeggen. Haar hand lag nog altijd klaar bij haar wapen, maar iets hield haar tegen. Misschien zijn stem. Misschien zijn ogen.

Misschien het feit dat hij voor zijn broer stond zonder zelf aan te vallen.

Zomaar iemand doden die niet vocht, voelde verkeerd.

En dat gevoel maakte haar boos.

Zonder nog iets te zeggen draaide ze zich om en liep weg.

Pas toen ze de straat uit was, durfde ze weer adem te halen.

De volgende dag zag ze hem opnieuw.

In de klas.

Angelina bleef in de deuropening staan toen haar blik hem vond. Hij zat achterin, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Naast hem zat zijn broer, de vampier met het korte donkere haar.

Wat deden zij hier?

Haar vingers spanden zich om de band van haar tas. Dit kon geen toeval zijn.

Niet na gisteravond.

Ze ging zitten, maar haar aandacht bleef bij hem. De blonde vampier. De man die niet had willen vechten. De man die zijn broer had beschermd.

Waarom was hij hier?

En waarom kon ze niet stoppen met naar hem kijken?

Zijn lange blonde haar viel iets voor zijn gezicht. Zijn heldere blauwe ogen gleden even door het lokaal en bleven toen op haar rusten. Hij keek niet vijandig.

Niet dreigend. Eerder nieuwsgierig.

Alsof hij zich precies hetzelfde afvroeg als zij.

Wie ben jij?

Angelina keek snel weg.

Naast haar tikte een meisje haar zacht aan.

“Volgens mij heb je sjans,” fluisterde ze grijnzend.

Angelina voelde tot haar ergernis warmte naar haar wangen stijgen.

Een blos.

Kon ze dat nog?

Ze glimlachte vluchtig naar het meisje, maar zei niets. Ze was hier niet om vrienden te maken. Ze was hier met een missie.

Vampiers uitschakelen.

Dat was haar taak. Daarvoor was ze teruggestuurd naar de aarde. Ze was geen gewoon meisje. Niet meer. Ooit was ze mens geweest. Verpleegster. Strijdster. Iemand die anderen hielp, ook als het haarzelf iets kostte.

Na haar dood had ze een keuze gekregen.

Verdergaan, of terugkeren.

Angelina had gekozen om terug te keren.

Als engel.

Niet met vleugels zoals mensen zich dat voorstelden. Niet als een wezen uit sprookjes. Maar als wapen. Als beschermer. Als jager.

En ze was goed.

Misschien wel de beste.

Ze had al veel vampiers gedood. Nooit had ze getwijfeld. Nooit had ze stilgestaan bij wie ze waren geweest of wat ze voelden. Een gevecht was simpel: één van de twee won. De ander stierf of vluchtte.

Maar gisteravond was anders geweest.

Hij had niet gevochten.

En zij had hem laten leven.

Waarom?

De bel ging. Angelina schrok op. De les was voorbij.

“Kom op,” zei het meisje naast haar lachend. “Je zit helemaal te dromen.”

Angelina pakte haastig haar spullen en liep naar het volgende lokaal. Ze koos een plek aan het raam, hopend dat ze haar gedachten weer onder controle zou krijgen.

Toen hoorde ze zijn stem.

“Is deze plek vrij?”

Ze keek op.

Hij stond naast haar.

Van zo dichtbij waren zijn ogen nog blauwer.

Angelina knikte kort. “Ja.”

Hij ging naast haar zitten.

De hele les zei geen van beiden iets.

Toch voelde het alsof er voortdurend vragen tussen hen in hingen.

Waarom dood jij vampiers zonder te weten wie ze zijn?

Waarom bescherm jij er één alsof hij familie is?

Wat ben jij?

En waarom voelt dit anders?

Angelina probeerde naar de docent te luisteren, maar het lukte niet. Hij zat te dichtbij. Zijn aanwezigheid trok aan haar, alsof haar hele lichaam hem opmerkte, zelfs wanneer ze strak naar voren bleef kijken.

Af en toe glimlachte hij.

Zij deed alsof ze het niet zag.

Na de les pakte ze haar spullen en vertrok zo snel mogelijk.

Haar huisje stond in een rustige straat, klein en eenvoudig. Ze was er weinig.

Meestal was ze onderweg, op jacht, op zoek naar sporen van vampiers.

Maar vandaag wilde ze alleen naar huis.

Ze was moe. Te moe. En vermoeidheid maakte haar kwetsbaar.

Onderweg kwam ze niets verdachts tegen. Geen schaduwen die verkeerd bewoogen. Geen geur van gevaar. Geen ogen in het donker.

Dat was maar goed ook.

Thuis sloot ze de deur achter zich en leunde er even tegenaan.

Waarom had ze hem niet aangevallen?

Die vraag liet haar niet los.

Die nacht sliep ze onrustig. Ze droomde van hem. Niet als vijand. Niet midden in een gevecht. Maar naast haar in de klas. Alsof ze gewone mensen waren.

Alsof ze elkaar konden vertrouwen.

Toen ze wakker werd, schaamde ze zich.

Ze wist niet dat hij op dat moment buiten stond.

In de schaduw tegenover haar huis.

Hij had haar gevolgd.

Niet om haar aan te vallen, maar om haar te begrijpen.

Hij had haar zien vechten. Ze was sterk. Snel. Veel te sterk voor een gewoon mens.

En toch was ze geen vampier.

Hij keek naar het stille huisje en fronste.

Wat ben jij, Angelina?

Strijd tegen Liefde – Hoofdstuk 2

De nacht hing zwaar boven het verlaten industriegebied aan de rand van de stad. Oude loodsen stonden als donkere schimmen naast elkaar en de wind floot tussen het roestige hekwerk door. Angelina voelde hun aanwezigheid al voordat ze hen zag.

Drie vampiers.

Ze stonden verspreid om haar heen, alsof ze haar langzaam wilden insluiten. Hun bleke ogen volgden iedere beweging die ze maakte. Dit keer was het anders. Vampiers werkten normaal niet samen. Ze vertrouwden elkaar niet, voelden geen loyaliteit en al helemaal geen vriendschap. Maar inmiddels was haar naam bekend geworden. De jager die meerdere vampiers had uitgeschakeld.

En dat maakte haar gevaarlijk.

“Dus jij bent Angelina,” siste één van hen terwijl hij langzaam dichterbij kwam.

“Je begint een probleem te worden.”

Angelina trok zonder angst haar mes uit de schede op haar rug. Haar blik bleef koel.

“Dan moeten jullie beter je best doen.”

De eerste viel direct aan. Razendsnel. Maar zij was sneller. Ze draaide weg, plantte haar voet tegen zijn borst en duwde hem achteruit tegen een metalen wand. Nog voordat de tweede haar bereikte, haalde ze uit met haar zilveren mes. Een pijnlijke kreet vulde de stilte van de nacht.

Toch bleven ze komen.

Drie tegelijk.

Klauwen schoten langs haar gezicht terwijl ze zich bukte. Haar hart bonkte in haar borst, adrenaline brandde door haar lichaam. Ze voelde een snee langs haar arm, maar negeerde de pijn. Eén voor één werkte ze hen achteruit. Hard. Meedogenloos.

Na enkele minuten bleef alleen stilte over.

De lichamen lagen bewegingloos op de grond.

Angelina ademde zwaar uit terwijl ze het bloed van haar mes veegde. Toen voelde ze het weer.

Die blik.

Langzaam keek ze op.

Daar stonden ze opnieuw.

Op afstand, half verborgen in de schaduw van een oude loods. Devon en Isaac. Ze grepen niet in. Ze deden niets. Maar hun houding vertelde genoeg. Alsof ze ieder moment konden besluiten zich ermee te bemoeien als dat nodig was.

Isaac keek strak naar de dode vampiers op de grond, maar Devon keek alleen naar haar.

Die rustige, mysterieuze blik van hem maakte haar onrustig.

Waarom?

Waarom hielpen ze die anderen niet? Waarom stonden ze alleen maar te kijken? En waarom voelde ze iedere keer opnieuw die vreemde spanning zodra hij in de buurt was?

Ze keek hem lang aan.

Even leek de wereld om hen heen stil te vallen.

Toen draaide Angelina zich abrupt om en liep weg.

Ze wilde daar weg. Weg van die blik. Weg van het gevoel dat hij bij haar opriep.

Maar diep vanbinnen wist ze dat het niet alleen nieuwsgierigheid meer was.

En dat maakte haar gevaarlijker dan welke vampier dan ook.

De volgende ochtend voelde onwerkelijk normaal.

Schoolgangen gevuld met pratende leerlingen. Kluisjes die dichtklapten. Gelach. Alsof de vorige nacht nooit had bestaan.

Angelina liep haar klaslokaal binnen en voelde direct zijn aanwezigheid.

Devon zat achterin het lokaal.

Naast hem Isaac.

Hun ogen ontmoetten elkaar meteen. Kort. Berekenend. Vragend.

Alsof ze allebei probeerden elkaar te doorgronden.

Tijdens de les bleef ze zijn blik af en toe voelen. Niet dreigend. Eerder nieuwsgierig. Dat maakte haar alleen maar meer geïrriteerd.

Toen de bel eindelijk ging, stond Angelina snel op om weg te lopen. Maar nog voor ze de deur bereikte, klonk een rustige stem achter haar.

“Angelina.”

Ze draaide zich om.

Devon stond nu vlakbij haar, met Isaac iets achter hem.

Van dichtbij was hij nog indrukwekkender. Donker haar, scherpe trekken en die vreemde kalmte in zijn ogen die totaal niet paste bij een vampier.

“Ik ben Devon,” zei hij rustig.

Isaac knikte kort. “Isaac.”

Angelina aarzelde even. “Angelina.”

Een korte stilte volgde.

Toen verscheen er een bijna onzichtbare glimlach rond Devons mond.

“We gaan elkaar vaker zien.”

Meer zei hij niet.

Samen liepen de broers weg, terwijl Angelina hen sprakeloos nakeek.

En voor het eerst sinds jaren voelde een vampier gevaarlijk op een compleet andere manier.

Strijd tegen Liefde – Hoofdstuk 3

De regen viel hard uit de donkere lucht terwijl Angelina door het verlaten bosgebied rende. Takken sloegen tegen haar armen terwijl ze probeerde geluiden op te vangen tussen het geruis van de wind.

Te laat.

Ze voelde hen ineens overal om zich heen.

Meer vampiers dan normaal.

Vijf.

Misschien zes.

Schaduwen verschenen tussen de bomen. Rode ogen lichtten op in het donker terwijl lage grommen dichterbij kwamen. Dit was geen gewone aanval meer. Ze hadden haar opgejaagd.

“Ze is alleen,” klonk een stem spottend.

Angelina trok direct haar messen. Haar hartslag versnelde, maar angst voelde ze niet. Alleen focus.

De eerste vampier stormde op haar af. Ze dook weg en haalde uit, maar direct daarna kwam een tweede van opzij. Klauwen schampten langs haar schouder. Pijn schoot door haar arm.

Ze vocht terug. Snel. Hard.

Maar dit keer waren het er teveel.

Een vampier greep haar van achteren vast terwijl een andere haar mes uit haar hand probeerde te slaan. Ze trapte woest achteruit en wist zich los te rukken, maar verloor bijna haar evenwicht.

Toen gebeurde iets wat haar compleet verstijfde.

Een vampier werd ineens meters weg geslingerd.

Niet door haar.

Door Devon.

Hij verscheen uit het niets tussen haar en de andere vampiers, zijn ogen donker en gevaarlijk. Naast hem dook Isaac op, die zonder aarzeling een andere vampier tegen een boom werkte.

Angelina staarde hen geschokt aan.

Ze... hielpen haar.

Voor een fractie van een seconde verslapte haar grip bijna en gleeed haar mes gevaarlijk in haar hand. Haar verbazing was groter dan haar concentratie.

“Pas op!” riep Isaac.

Nog net op tijd draaide ze zich om om een aanval te ontwijken.

Het gevecht werd chaos.

Devon vocht anders dan andere vampiers. Gecontroleerd. Zonder plezier. Zonder wreedheid. Isaac werkte net zo efficiënt; snel en doelgericht. Samen met Angelina dreven ze de overige vampiers terug.

Toen uiteindelijk de stilte terugkeerde in het bos, bleef Angelina hijgend staan tussen de bomen.

Regen droop langs haar gezicht terwijl ze de broers ongelovig aankeek.

“Waarom?” vroeg ze direct. Haar stem scherp van verwarring. “Waarom helpen jullie mij in plaats van jullie soortgenoten?”

Devon keek haar enkele seconden zwijgend aan.

Toen zei hij rustig: “Omdat wij niet zijn zoals zij.”

Isaac veegde het bloed van zijn handen en zuchtte zacht.

“Wij zijn geen monsters, Angelina. Niet allemaal zijn slecht.”

Ze bleef hen wantrouwend aankijken.

“Dat slaat nergens op,” zei ze meteen. “Vampiers doden mensen.”

“Sommigen wel,” antwoordde Devon kalm. “Maar sommigen proberen hen juist te stoppen.”

Angelina fronste.

“Eigenlijk,” vervolgde Isaac, “doe jij al die tijd ons werk.”

Die woorden sloegen harder in dan het gevecht zelf.

Haar hele leven had ze geleerd dat vampiers allemaal hetzelfde waren. Gevaarlijk. Meedogenloos. Kwaadaardig.

Maar deze twee hadden net hun eigen soort bevochten om haar te helpen.

Dat kon toch niet?

Ze wist niets meer zeker.

Angelina keek zwijgend naar de grond terwijl de regen langzaam zachter werd. Haar gedachten draaiden door elkaar.

Uiteindelijk knikte ze alleen kort.

“Ik moet hierover nadenken.”

Zonder nog iets te zeggen draaide ze zich om en liep weg.

Maar voor het eerst voelde haar wereld niet meer zwart-wit.

De volgende ochtend zat Angelina opnieuw in het klaslokaal.

Normaal.

Tenminste, zo hoorde het te voelen.

Maar zodra ze Devon zag zitten, voelde alles anders.

Hij keek op toen zij binnenkwam.

Dit keer keek ze niet meteen weg.

Heel even verscheen er zelfs een kleine glimlach rond haar mond. Voorzichtig. Alsof ze zelf niet begreep waarom ze dat deed.

Isaac merkte het direct op en wisselde een korte blik met zijn broer.

Tijdens de les bleef Angelina af en toe naar hen kijken. Niet langer alleen wantrouwend, maar nieuwsgierig.

Hoeveel vampiers zoals hen bestonden er eigenlijk?

En een nog veel ergere gedachte volgde direct daarna.

Misschien...

Misschien had ze ooit een goede vampier gedood.

Dat idee maakte haar misselijk.

Toen de les voorbij was, wachtte ze hen op in de gang.

Devon leek niet verbaasd dat ze bleef staan.

Angelina keek hen serieus aan.

“Zijn er meer zoals jullie?”

Isaac en Devon wisselden kort een blik.

“Ja,” antwoordde Devon uiteindelijk.

“Daarom zochten we jou,” vulde Isaac aan.

Angelina voelde haar hart sneller slaan.

“We wilden weten wie jij was,” zei Devon rustig. “En waarom jij vampiers doodt zonder verschil te maken tussen goed en slecht.”

Die woorden bleven hangen.

Voor het eerst begon Angelina te beseffen dat haar vijand misschien niet zo simpel was als ze altijd had gedacht.

Strijd tegen Liefde – Hoofdstuk 4

De dagen daarna voelde alles anders.

Niet veilig. Niet normaal.

Anders.

Angelina merkte het vooral op school. Waar ze vroeger direct afstand hield van Devon en Isaac, bleef ze nu soms staan als ze haar aanspraken. Korte gesprekken werden langzaam langer. Eerst voorzichtig, alsof niemand de ander echt vertrouwde.

Maar toch gebeurde het.

Ze leerden elkaar kennen.

Een beetje.

“Ik snap nog steeds niet waarom jullie hierheen zijn gekomen,” zei Angelina terwijl ze tegen haar kluisje leunde.

Isaac haalde zijn schouders op. “Nieuwe stad. Nieuwe problemen.”

“En veel slechte vampiers,” zei Devon rustig terwijl hij haar aankeek.

Angelina voelde direct weer die vreemde spanning zodra zijn blik de hare vond. Alsof hij dwars door haar heen keek.

“Jullie praten wel erg makkelijk over vampiers,” zei ze voorzichtig.

Devon glimlachte licht. “Jij niet dan?”

Ze verstijfde even, maar herstelde zich snel.

“Ik haat ze gewoon.”

Heel even verscheen er iets serieus in Devons ogen. Alsof hij wist dat er meer achter die woorden zat.

Maar hij vroeg niet verder.

En Angelina vertelde nog steeds niet wat zij werkelijk was.

Diezelfde avond stonden ze opnieuw samen in een verlaten straat aan de rand van de stad. Kapotte lantaarns flikkerden zwak boven het natte asfalt.

Dit keer wachtte Angelina niet verbaasd op hun komst.

Ze vormden bijna automatisch een team.

Twee vampiers verschenen uit de schaduw van een steegje, gevolgd door nog twee anderen. Angelina voelde direct dat deze sterker waren dan normaal.

“Daar is ze,” siste één van hen. “De verraderliefhebbers.”

Isaac rolde geïrriteerd met zijn ogen. “Origineel weer.”

Nog voordat Angelina kon reageren, stormden de vampiers op hen af.

Het gevecht barstte los.

Angelina draaide soepel weg voor een aanval terwijl Devon een vampier hard tegen een muur smeed. Isaac werkte ondertussen een andere tegen de grond.

Ze begonnen elkaar steeds beter aan te voelen tijdens het vechten. Zonder woorden wisten ze bijna instinctief wat de ander ging doen.

Angelina sprong achteruit terwijl een vampier haar aanviel, maar Devon verscheen direct naast haar en hield de aanval tegen.

Hun blikken kruisten elkaar heel even.

Te lang.

Angelina voelde plots warmte naar haar gezicht stijgen.

Zelfs midden in een gevecht.

Idioot.

Ze draaide zich snel weg en haalde opnieuw uit met haar mes.

Na afloop bleef het stil in de straat.

“Je wordt beter in samenwerken,” zei Isaac plagend.

Angelina keek hem droog aan. “Misschien worden jullie gewoon minder irritant.”

Isaac grijnsde breed.

En zelfs Devon lachte zacht.

Het geluid verraste haar meer dan het zou moeten doen.

De volgende ochtend liep Angelina het klaslokaal binnen en bleef abrupt staan.

Er was nog maar één plek vrij.

Naast Devon.

Isaac zat erachter met een veel te tevreden blik op zijn gezicht.

“Nee,” mompelde Angelina zacht.

“Jawel,” zei Isaac grijnzend.

Met tegenzin liep ze naar de lege stoel. Zodra ze ging zitten voelde ze Devons arm heel licht langs die van haar bewegen.

Veel te dichtbij.

“Goed geslapen?” vroeg hij rustig.

Angelina keek strak naar haar boeken. “Prima.”

“Je liegt slecht.”

Nu keek ze hem wel aan.

Veel te dichtbij zag ze hoe donker zijn ogen eigenlijk waren. En hoe onmogelijk knap hij was.

Direct voelde ze haar wangen warm worden.

Geweldig.

Devon leek het op te merken, want een kleine glimlach verscheen rond zijn mond.

Angelina draaide zich snel weer naar voren.

De rest van de les wisselden ze af en toe steelse blikken uit. Kleine momenten die niemand anders leek op te merken.

Maar iedere keer als hun ogen elkaar vonden, voelde Angelina haar hart sneller slaan.

En langzaam begon dat haar nog banger te maken dan vampiers ooit hadden gedaan.

Strijd tegen Liefde – Hoofdstuk 5

De nacht was koud en mist hing laag tussen de bomen van het oude park. Angelina bewoog geruisloos over het natte pad terwijl ze de aanwezigheid van een vampier volgde.

Ze voelde hem vlakbij.

Zonder aarzeling trok ze haar mes en sprintte vooruit.

Een donkere schaduw verscheen tussen de struiken. Rode ogen lichtten op.

Angelina haalde direct uit—

Maar plotseling werd haar arm hard vastgegrepen.

“Niet doen.”

Ze draaide zich woest om.

“Wat?” siste ze fel terwijl ze zich probeerde los te rukken. “Ben je gek geworden?”

Devon hield haar nog steeds tegen. Zijn blik bleef rustig, maar serieus.

“Goede vampier,” zei hij kort. “Één van ons.”

Angelina keek hem ongelovig aan.

Achter hem stond een jonge vampier. Zenuwachtig. Bang. Hij deed geen poging aan te vallen.

Haar grip om het mes verstrakte.

Alles in haar schreeuwde dat ze haar taak moest afmaken.

Vampiers waren gevaarlijk.

Dat was altijd zo geweest.

Maar Devon liet haar nog steeds niet los.

“Heeft hij mensen gedood?” vroeg ze scherp.

“Nee,” antwoordde Devon direct.

“Heeft hij dat van plan?”

“Nee.”

Angelina keek opnieuw naar de vampier. Hij keek haar niet eens vijandig aan. Alleen gespannen. Alsof hij bang voor haar was.

Dat voelde verkeerd.

Langzaam liet ze haar mes zakken.

Devon liet haar arm voorzichtig los.

Ze knikte uiteindelijk kort, maar diep vanbinnen kookte frustratie door haar heen.

Dit ging tegen alles in waar ze voor leefde.

Haar missie was simpel geweest: Vampiers doden. Geen uitzonderingen.

Maar nu?

Nu vocht ze naast vampiers. Beschermdde ze hen zelfs.

Wat als de anderen daarachter kwamen?

Wat als haar eigen mensen ontdekten dat ze samenwerkte met de vijand?

Ze voelde haar maag samentrekken bij de gedachte.

Zouden ze haar dan nog laten terugkomen als ze faalde?

Of zagen ze haar inmiddels als een verrader?

Ze wilde er niet eens aan denken.

Die avond zat Angelina alleen op het dak van een verlaten gebouw. Haar benen opgetrokken terwijl de wind zacht langs haar gezicht streek.

Ze hoorde voetstappen achter zich.

Devon.

Natuurlijk.

Hij ging zonder iets te zeggen naast haar zitten. Dichtbij, maar niet té dichtbij.

Even bleef het stil.

“Je bent boos,” zei hij uiteindelijk zacht.

Angelina lachte schamper. “Goed gezien.”

“Je denkt teveel.”

Ze keek hem direct aan. “En jij veel te weinig.”

Heel even verscheen die kleine glimlach weer rond zijn mond.

“Ik snap dat dit moeilijk voor je is,” zei hij rustig.

“Nee, dat snap je niet.” Haar stem werd zachter. “Mijn hele leven draait om één ding. En ineens blijkt niets meer simpel te zijn.”

Devon keek voor zich uit naar de donkere stad.

“Misschien hoeft de wereld niet simpel te zijn.”

Angelina zuchtte gefrustreerd en wilde opstaan, maar hij raakte heel even haar hand aan.

Een kleine aanraking.

Toch voelde het alsof haar hart een slag oversloeg.

Ze keek automatisch naar hun handen.

Devon trok zich niet direct terug.

“Je bent niet slecht omdat je twijfelt,” zei hij zacht.

Die woorden raakten haar harder dan ze wilde toegeven.

Niemand had ooit geprobeerd haar gerust te stellen. Niemand had ooit gekeken naar wat zij voelde.

Maar hij wel.

Angelina voelde warmte naar haar wangen stijgen en draaide snel haar hoofd weg.

“Je zegt rare dingen,” mompelde ze.

Devon lachte zacht. “En toch luister je.”

Ze haatte dat hij gelijk had.

Op school werd het steeds moeilijker om normaal te doen.

Isaac merkte alles.

Natuurlijk.

Hij zat achter hen in de klas terwijl Angelina en Devon naast elkaar zaten. Af en toe raakten hun armen elkaar per ongeluk tijdens het schrijven.

Of expres.

Angelina wist het inmiddels zelf niet meer.

Tijdens de les schoof Devon ongemerkt een briefje haar kant op.

Je fronst als je nadenkt.

Angelina keek hem direct aan.

Hij keek onschuldig terug.

Met rode wangen schreef ze terug:

Misschien omdat jij irritant bent.

Een seconde later schoof hij opnieuw een briefje naar haar toe.

Misschien vind je me gewoon leuk.

Angelina verslikte zich bijna in haar ademhaling terwijl Isaac achter hen zijn lach probeerde in te houden.

Ze schopte zacht tegen Devons stoel.

Maar toen ze opkeek en zijn glimlach zag, voelde ze opnieuw dat gevaarlijke warme gevoel in haar borst ontstaan.

En langzaam begon ze te beseffen dat dit gevecht misschien veel ingewikkelder werd dan alleen vampiers en jagers.

Strijd tegen Liefde – Hoofdstuk 6

Angelina sliep nauwelijks nog.

Iedere nacht vocht ze tegen vampiers. Iedere dag vocht ze tegen zichzelf.

En het ergste was nog dat Devon daar inmiddels een groot onderdeel van was geworden.

Ze haatte het.

Tenminste... dat probeerde ze zichzelf wijs te maken.

De regen tikte zacht tegen de ramen van het klaslokaal terwijl de docent uitleg gaf waar niemand echt naar luisterde. Angelina staarde naar haar schrift, maar voelde Devons blik alweer op haar rusten.

“Waarom kijk je steeds?” fluisterde ze zonder hem aan te kijken.

“Omdat jij steeds doet alsof je me niet ziet.”

Ze rolde met haar ogen, maar kon niet voorkomen dat een kleine glimlach aan haar mond trok.

Naast haar schoof Devon iets dichterbij zodat hun schouders elkaar raakten.

Veel te dichtbij.

Angelina voelde direct warmte door haar lichaam trekken.

“Je leidt me af,” mompelde ze zacht.

“Dat is wederzijds.”

Ze keek hem verbaasd aan.

Devon glimlachte amper zichtbaar, maar zijn ogen verraadden genoeg.

Voor een moment vergat Angelina zelfs waar ze waren.

Tot Isaac achter hen ineens overdreven kuchte.

“Julie zijn echt verschrikkelijk,” fluisterde hij droog.

Angelina gooide direct haar pen naar hem toe terwijl Isaac grijnzend achteruit leunde.

Even voelde alles bijna normaal.

Bijna.

Die avond veranderde alles opnieuw.

Angelina had een bericht van Isaac gekregen: Spoed. Oude fabriek buiten de stad.

Toen ze aankwam voelde ze direct dat er iets mis was.

Te stil.

Zelfs Devon keek gespannen om zich heen.

“Wat is er?” vroeg Angelina terwijl ze haar messen controleerde.

Isaac antwoordde niet direct.

“Er verdwijnen vampiers.”

Angelina fronste. “Slechte vampiers?”

Isaac schudde langzaam zijn hoofd.

“Ook goede.”

Die woorden bezorgden haar kippenvel.

Plots klonk ergens diep in de fabriek een harde klap.